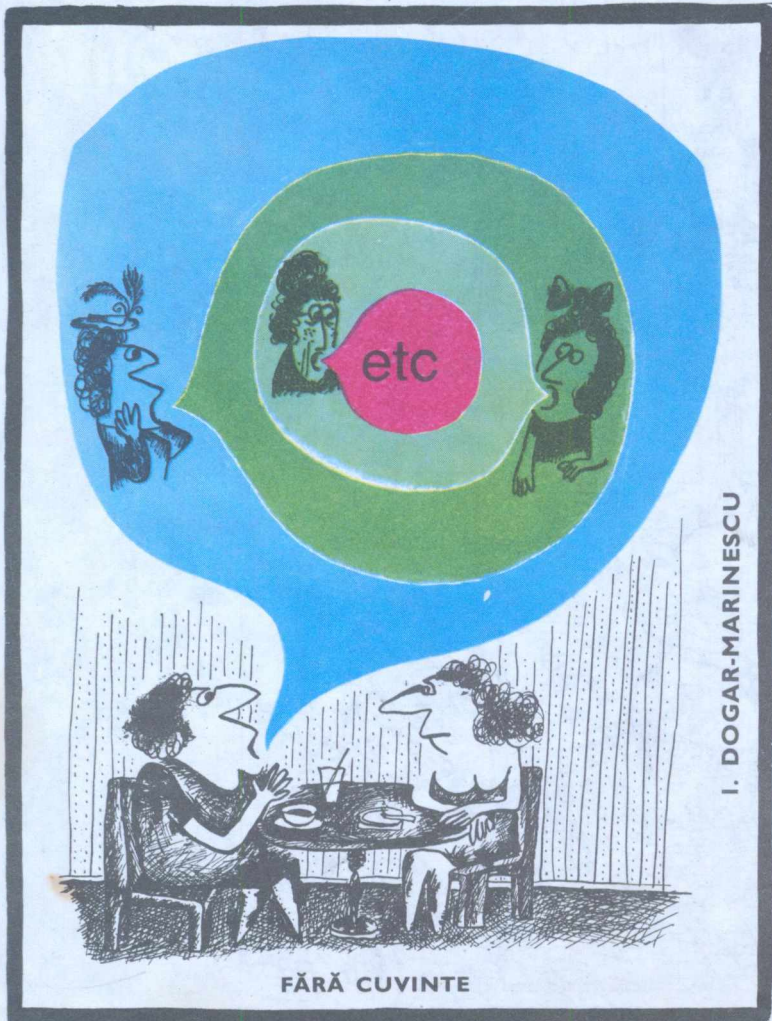

— Trebuie să «pice» peste un sfert de ceas...».

FĂRĂ CUVINTE

I. DOGAR-MARINESCU

NINA CASSIAN

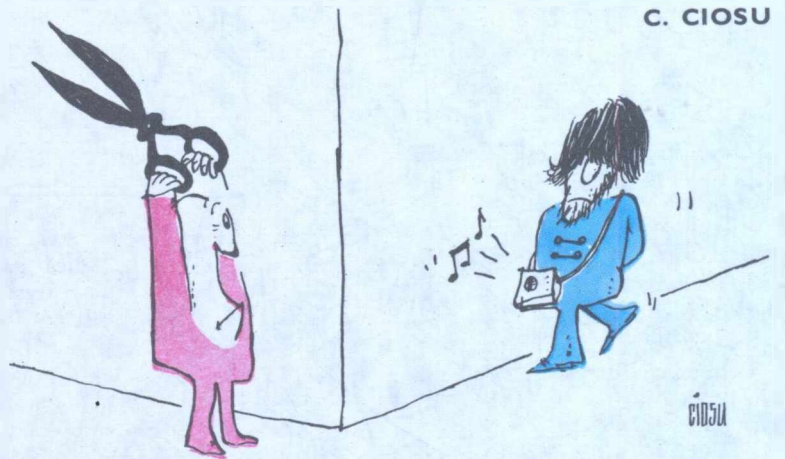
DRAGĂ URZICO,

AU TRECUT DOUĂZECI DE ANI ȘI ASTĂZI SÎNT CHEMATĂ SĂ TE LAUD; TE LAUD PENTRU PROMPTITUDINEA ȘI EFICIENȚA SESIZĂRILOR TALE, TE LAUD PENTRU ACUL TĂU FIERBİNTE ÎNFIPT ÎN REALITATE ȘI ACTUALITATE, TE LAUD PENTRU CÎTEVA CONDEIE DIN REDACȚIE ȘI DIN AFARA TA CARE ȘTIU CĂ RÎSUL ESTE UNA DIN FORȚELE ESENȚIALE ALE UMANITĂȚII. CRED ÎNSĂ CĂ N-AS FI DEMNĂ DE TINE DACĂ AS PĂGUBI RÎNDURILE MELE DE ORICE ASCUTIS CRITIC ȘI NU TI-AS SPUNE CĂ ÎN ULTIMA VREME RITMUL TĂU DE EVOLUTIE S-A ÎNCETINIT (S-A NORMALIZAT OARE?) ȘI CĂ TE PÎNDEȘTE (CA PE NOI TOȚI DE ALTFEL) RUTINA. CE-AR FI CA SCRITORII SĂ SE OCUPE MAI MULT DE TINE (ȘI N-AI DECÎT SĂ TE OCUPI ȘI TU DE EI).

DRAGA MEA «URZICĂ», PLANTA MEA SĂNĂTOASĂ, ATENTĂ, VIOAIE, STIMULATOARE, GUSTOASĂ CHIAI (CU O ANUMITĂ PREPARATIE), CE SĂ-ȚI DORESC EU ȚIE? VIATĂ LUNGĂ, FERTILITATE, EFICACITATE, MULTILATERALITATE, DREPTATE, INVENTIVITATE, SĂNĂTATE, CĂCI PRIN EA AI ȘANSA SĂ TE APROPII DE ETERNITATE.

LA MULȚI ANI!

Nina Cassian

C. CIOSU

FĂRĂ CUVINTE

La ce visează mugurii?

ȘTEFAN TITA

Se joacă primăvara sfioasă în lumină
Și din argint și aur ea țese o grădină
În care calzii muguri iviți pe ram visează
Ca legendare păsări ce odihnesc pe-o rază...
Sînt mii și mii de seve ce urcă-n taină-adîncă,
O galaxie-ntreagă neluminată încă...
La ce visează oare, cu ochii-nchiși, la soare
Aceste flori de viață ce încă nu sînt floare?
Visează poate fluturi, cu aripi desenate,
Ce urmăresc frenetic în zboruri lunecate
Parfumul care trece ca timpul, impalpabil,
Din cauze efemere în aerul durabil?
Sînt mii și mii de muguri, pe lujere agrafe
De crini și de lalele, de nalbe și garoafe...
Visează poate roua ce le alintă fața,
Cînd luna oboșită vestește dimineața?
Visează poate lacuri cu limpede privire
Spre care să se-apelece, să vadă, să se-admire
Dar nu! Acestea toate sînt false ipoteze!
Cam ce-ar putea un mugur în soare să viseze?
Din tot ce înșirarăm el n-a visat nimica...
Atunci? Să fie tînăr mereu cum e «Urzică»!

AUREL FELEA

HOP-LA BUM!

Cînd sub cupola ciroului înalt,
Octav și-a terminat nemaivăzutul triplu-salt
Și cînd aplauzele-ai izbucnit, duium,
A apărut și clownul Bimbô: «Hop-la-bum!»
«Salut!... Salut!...
Stimată lume, ați văzut
Ce salt grozav
A demonstrat elevul meu Octav?
È-un element fantastic de-nzestrat,
Pe care eu și numai eu l-am învățat
Să sară ca un cimpanzeu!
Èl, vasăzică, e elevul meu!»

...Și preamărindu-și Bimbo făpta,
Se înclina în stînga și în dreapta
Și împărțea bezele tuturor.
Ca un cuceritor;
Aplauzele toate,
De parcă îi erau lui adresate!...

Urmînd să intre călăreața Magdalena,
Cum Bimbo încurca arena,
Domnul Georgică, plin de gravitate,
L-a scos afară c-un picior în spate...

Cînd Magdalena, grațioasă,
(Dresură de înaltă clasă),
La rîndul ei, a terminat,
Aplauzele iar au răsunit

O FLOARE PENTRU URZICA — Din toată inima!

ION
FINTEȘTEANU

«URZICA ÎMPLINEȘTE DOUĂ DE-
CENII DE LA APARIȚIE. TIMP DE
DOUĂZECI DE ANI:

A GLUMIT,
A ÎNȚEPAT,
A URZICAT,
A GLUMIT SĂ AMUZE;
A ÎNȚEPAT SĂ DEZUMFLE;
A URZICAT SĂ ARDĂ.

SE CUVINE, DECI, SĂ-I URAM
AZI ÎNCĂ «MULȚI ȘI URZICĂTORI
ANI».

Ion Finteșteanu

MARIN IORDA

FĂRĂ CUVINTE

Și Bimbo-a năvălit și-acum:
«Stimată lume! Hop-la-bum!
Mersi pentru aplauzele dumneavoastră!
Dresura-aceasta super-hipero-măiastră,
Ce cu onor ați admirat-o,
Tot de la mine-a învățat-o
Superba călăreață Magdalena,
Ce-a uluit Parisul și Viena!
Da, da! A fost eleva mea, de mică!»

...Din nou, domnul Georgică,
Cu-obișnuita lui tenacitate,
L-a dat afară, cu-alt picior în spate,
Pe Bimbo, care-a revenit,
Cînd și iluzionistul Nell a isprăvit:
«Salut și hop-la-bum! Amicul Nell
A fost elevul meu și el!
Mersi, stimată lume și copii!
Mersi pentru aplauze!... Mersi!...»

...Și după orice număr din program,
Răsare Bimbo, tam-nesam,
Strigînd și afirmînd răsunător,
Cum că le e profesor tuturor
Și-și însușește-aplauzele,
Așa, doar ca să umple pauzele...

Dar, cîteodată, neatent,
Sau prins cu alte treburi, sau absent,
Domnul Georgică, din păcate,
Nu-l scoate-afară c-un picior în spate!
Și zău că ț-e necaz:
Finalul nu mai are nici-un haz!...

Apropo de unele bariere care sînt lăsate cu zeci de minute înainte de trecerea trenului...

MIRCEA
BONDA

PE PO- TE- CĂ

Romanițele și lăstunii, narcisele și păunii, arțarii și stejarii, izvoarele și ciutele grăbesc pe-ntrecutele dînd din aripi sau din copite, din valuri sau din rădăcini, luînd potecile, nevăzutele piepțiș spre școala din luminiș.

— Cine ține prima lecție? Se știe?

— Cum cine? O păpădie.

— Despre ce ne va vorbi păpădia?

— Despre eternitate, răspunse pămîntul, dar grăbiți-vă să nu sufle vîntul.

SILVIU GEORGESCU

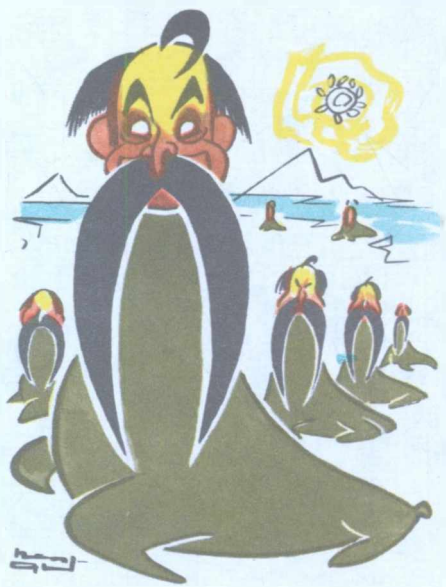
ÎN TRE NOI AUTO-TURISTI!

Duminică lipsesc din București. Plec în excursie. Ca orice automobilist care se respectă, îmi scot de sub prelată Skodița și... p-aci mi-e drumul! Simt nevoia să mă destind... Ah, de abia aștept să mă văd din nou în mijlocul naturii... Să simt prin porii caroseriei mîngierea primelor raze ale dimineții... Să zburd pe poteci de asfalt cu 100 de găini la oră... Să ascult transportat ciripitul claxoanelor și ginguritul domol al tobelor de eșapament. Prr-prr-poc!... Ce știți dumneavoastră, sârmani turiști, ce înseamnă pentru noi, auto-turiști, o plimbare ca asta! Numai să nimerim un timp frumos. Duminica trecută am avut ghinion — tot drumul a plouat. Cu

amenzi. De-aia, pentru duminica asta, am schimbat ruta. Facem Valea Oltului. Valea Prahovei am făcut-o mereu. Mereu aceeași șosea, aceiași pomi, aceleași garduri... E bine să mai schimbăm aerul. În dreapta șoselei o vacă albă paște nemișcată. Cînd te uiți mai bine... greșală! E un «Taunus»... Și frumusețile se țin lanț... N-ai ieșit bine din zona cîmpiilor și încep dealurile... N-ai ieșit bine din zona dealurilor și încep «penele»... De motor... de cauciuc... Cu cit te apropii de Rîmnicu Vilcea, priveliștea devine mai măreață... Drumul, și el, devine mai cu «suspense» — serpentine, viraje, prăpăstii...

Ce mai, începi să te simți ca «Sfîntul!» (Ptui, să n-o spun într-un ceas rău!) Peisajul e de nedescris... La un moment dat ai impresia că zbori... Închid ochii și mă gîndesc: cum am ajuns în șanț?... Cînd?... Știu că un timp am mers cu 100 pe oră... pe urmă cu 100 pe chitanțier... Pe urmă, gata! Am găsit cu împrumut doi bouleni de la un C.A.P.... Și iată-mă ca-ntr-un tablou de Grigorescu, pe șosea, petrecîndu-mi autoturismul... În urma mea, un grup de ciobănași plecați să culeagă fragi, culeg acum buji, piulițe... cîntîndu-mi de ție mai mare dragul: «Trece-un Fiat cu boi pe drum, claxonînd din bici alene...»

Bine că nu eram tablou, natură moartă.

LEONID DIMOV
«Pe malul Styxului» (poezie)

Premii literare 1968

**DESENE DE
NEAGU RĂDULESCU**

EDGAR PAPU
«Evoluția și formarea
genului liric» (critică)

MARIN SORESCU și ION BĂIEȘU
«Iona» și «Iertarea» (teatru)

FĂNUȘ NEAGU
«Îngerul a strigat» (roman)

N. BREBAN
«Animale bolnave» (roman)

MIOARA CREMENE
«Mărirea și decăderea planetei
Globus» (Literatura pentru copii)

ST. AUGUSTIN DOINAS
«Ipostaze» (poezie)

GRUIA PĂUNESCU

ZI DE MARE SĂRBĂTOARE:
ZIUA-ȚI DE ANIVERSARE!
EU URMÎND AL VIETII CURS
ÎȚI UREZ, URZICO DRAGĂ,
TU SĂ TRĂIEȘTI PESTE-O SUTĂ
ÎNSĂ EU SĂ-ȚI TIU DISCURS!

Caricaturistul

Gruiă

la 82 ani

UN ORIGINAL

GRIGORE POP

Da! Sint exact așa cum scrie mai sus: un o-ri-gi-nal!

Eu caut întotdeauna să ies din comun. Să vă dau un singur exemplu: toată lumea își dorește o mașină, un autoturism, mă rog, cum vreți să-i spuneți. Eu, nu! Eu string bani să-mi cumpăr altceva... Un tramvai. Da! Ce vă mirați? Mașină are și Fărămiță Lambru, dar un tramvai... e ceva rar. Până vine unul în stație stringi bani de mașină, și încă bani buni, cu vechime.

Chiar, de ce nu s-or fi punind în circulație și librete C.E.C. cu ciștiguri în... tramvaie? Mă rog, deocamdată nu am strins decât de-o remorcă. Cu puțin efort, în curînd o să am bani de un tramvai complet. Dar încă nu m-am hotărît pentru ce tip să optez. Aș lua un 13, dar e prea aglomerat! Un 6? Nu! Că așa merge la Giulești și eu țin cu «Progresul». Mă rog, să mă mai gîndesc. Eu nu mă-nghesui ca alții în fața magazinului auto de pe Magheru să văd ce mărci noi au mai adus. Ce, sint filatelist?

Mă scol frumușel pe la 4 dimineața și mă duc prin depouri să văd ce tipuri noi de tramvaie au mai ieșit. Aș lua unul dintr-ăla cu dungă roșie! Dar nu, că prea seamănă a Trabant! Pot să mă urc în care tramvai vreau. Acum mă cunosc toți itebîștii, parcă-i aud: «Iar a venit ăla căruia i-a intrat tramvaiul în cap!»

Pînă să-mi iau carnetul de conducere, toți vatmanii mă lasă să conduc, dar nu știu de ce mă pasează mai mult colegilor de pe linia 22... Mă urcă la Viilor și mă dau jos la Spitalul 9... Cică să învăț drumul! Băieți buni! Prima cursă, cum îmi iau tramvai, sint invitații mei. Ei merită! Nu ca alții... Nici nu mi-am luat bine în primire cele două vagoane și a și început să plouă cu «abonamente»: rude, prieteni, colegi, vecini! Auzi dumneata, nici în tramvaiul meu nu scap de aglomerație! Toți așteaptă să-i plimb, cică îmi plătesc ei curentul... Aiurea în tramvai! Pînă se văd urcați, că pe urmă schimbă macazul. Vorba e, unde o să țin coșcogeamite vagoanele? Acasă nu pot, fiindcă arhitecții — ce distrați, domnule! — au făcut blocuri peste blocuri și nu s-au gîndit să construiască și citeva depouri acolo, să aibă omul unde să-și țină tramvaiul.

Ah, abia aștept să mă văd turul 1! Prima cursă o fac la șosea, iar rodajul la pădure. Și cînd trec pe lingă vreo pietonă mai «aerodinamică», încetinesc viteza, fac stație facultativă și o invit galant să... «avanseze înainte». Dacă nu vrea, nu-i nimic! Tramvai să fie, că remorcă găsesc eu oricînd!

Dar uite că m-am luat cu vorba și-am pierdut autobuzul. O să întirzii la serviciu. Cum? Ce tramvai? Nu mă urc eu în tramvai cu toată lumea! Eu sint un original! String bani să-mi cumpăr un... troleibuz!

A. OCTAVIAN

FĂRĂ CUVINTE

H. LERU

— Asta-i de tine! Se caută un magaziner cu experiență. Pe tine te-au prins doar o dată...

ÎNTREBĂRI LA CARE... S-A RĂSPUNS

La aniversări, se obișnuiește să se ia un interviu sărbătoritului. În același scop ne-am gîndit să ne adresăm și noi «Urzicii». Am sosit la ea acasă și, în timp ce sunam la ușă, am auzit-o cum fredona cunoscuta melodie «Am 20 de primăveri». După ce ne-a deschis larg coloanele i-am spus:

— Dragă Urzico, am vrea să-ți luăm un interviu.

— După cum văd, mi-a venit și mie rîndul să fiu luată la întrebări.

— Cum se face că, în ciuda numelui tău, nu stai pe strada Plantelor?

— Dar ce, redacția revistei «Flacăra» este la Foișorul de Foc?!

— Unii pretind că nu prea ești punctuală la întîlnirea ta bilunară cu cititorii. Din ce cauză?

— Sint de genul feminin și mă las așteptată.

— Dacă faci parte din sexul slab, te rog să ne spui ce modă preferi?

— Îmi place să umblu fără minuși.

— Care animale îți plac?

— Unul singur: risul!

— Munca ta are vreo asemănare cu a altora?

— Da! Cu cea a dentiștilor. La

tel ca ei, și eu am citeodată parte de guri rele...

— Ce dorință ai?

— Să ia sfîrșit acest interviu!

— În încheiere, ce-ai vrea să transmiți publicului cititor?

— Să-și amintească mereu de cuvintele cîntecului «Rizi puțin că-ți șade bine».

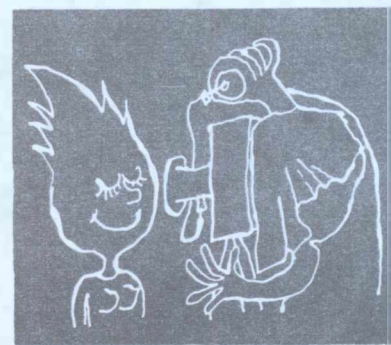
— Da, dar asta depinde de tine...

— Dacă începi și tu cu de-al de astea, nu mai stăm de vorbă... La revedere!

— Cînd?

— Peste 20 de ani!

V.D. POPA

RODICA TOTT

Ploaie de interior

Plouă...
Semne de exclamare
fără culoare.
Furtună mare!

O pasăre zboară pieziș
ca un tăiș
de custură.
Phi, ce ginduri mă fură!

Tună!
Mi-amintesc de-o mătușă nebună
care se credea Împărăteasa Bizanțului.

Cîinele plînge
în limita lanțului.

Lumină.
Parcă a explodat oul pămîntului
sub ghioaga vîntului.

Parcă îmi curge gâlbenușul pe cuget
ca lava vulcanului.
Aud bombănitul tavanului.

Se crapă, nu se crapă?
Doamne, iartă,
și pre roaba ta scapă.

Mi-e frică de mor —
ce sa mint?
Îmi clănțane dinții
ca serviciul de-argint.

Văd păuni
cu picioare de scrin.
Dacă mă lasă și nervii,
amin!

Iarăși tăcere...
Pauză scurtă între tobă și flaut.
Ca să uit, mă-învîrtesc prin proverbe
și caut...

Nu-i ușor
să îți schimbi dintr-odată traseul.
Nu-i ușor, nu-i ușor...

Unde dracu am pus curcubeul?

BUCĂTĂRII DE PE LUMEA CEALALTĂ

de VICTOR PIȚIGOI

Nu că aș avea ceva cu bucătarii de pe lumea asta, dar de la un timp m-am împrietenit cu unul de pe lumea cealaltă. E cam de cînd m-am inițiat într-ale spiritismului. Firește, n-am început cu bucătarii. Am început cu Napoleon, cu care încep toți spiritiștii.

Nevastă-mea a mirosit despre ce este vorba și numaidecit a căutat să tragă ceva foloase. Mi-a spus:

— Întreabă-l dacă știe și rețete de plăcintă cu mere!

Mai bine nu-l întrebam, pentru că împăratul s-a supărat și dus a fost. Degeaba am căzut din nou în transă, că n-a mai venit.

— Ce stai? zice consoarta mea, cheamă un altul.

L-am chemat pe Horațius și pe Spartacus. Nici unul nu se pricepe la plăcintă.

— Numai unul ca tine e în stare să-i ceară rețete lui Spartacus — mi-a explicat nevastă-mea. — Cheamă și tu pe unul mai modern.

L-am chemat pe răposatul Louis XV, cel cu tocul cui. Mi-a spus:

— N-am idee cum se fac plăcintele, dar de ce mă întrebi pe mine? Întreabă-l pe bucătarul meu.

Cînd a auzit bucătarul despre ce este vorba, s-a bucurat. Mi-a explicat că știe exact 10 001 rețete de plăcinte și mi-a transmis pe loc una care se compunea din atitea ouă, atitea mere, atita zahăr și făină cit cuprinde.

— Cum, cit cuprinde? am întrebat.

— Adică cit trebuie. Este o măsură universală.

Nevastă-mea a notat rețeta și a ieșit o plăcintă de i-a mers vestea, iar autoarea ei, fericită de atitea complimente, n-a mai răbdat și m-a trădat. Adică a spus tot, cu spiritismul, cu bucătarul și cu rețeta. A doua zi s-a aflat în tot orașul, a treia zi s-a aflat și în alte orașe.

A patra zi, s-a prezentat la mine o delegație.

— Sintem de la Șantierul nr. 2 al Trustului de construcții Oradea, mi-au explicat respectivii. Te rugăm să ne dai și nouă o rețetă.

— De unde?

— De pe lumea cealaltă. De la bucătar.

— O rețetă de plăcintă?

— Nu. O rețetă de betoane.

Nu era cazul să-i supăr, așa că am căzut repede în transă și am chemat bucătarul. El a venit, că tot n-avea altă treabă pe lumea cealaltă, iar cînd a auzit că e vorba de o rețetă de betoane, mi-a spus:

— E simplu. Pui nisip, pietriș, apă și ciment cit cuprinde.

Și a dispărut.

Cei de la Oradea mi-au mulțumit, și-au notat și au dispărut și ei.

Pe urmă a trecut timpul. Nu știu cit. Poate o lună, poate un an. Dacă vrei o să-l întreb pe popa Grigore, cel cu calendarul, el o să ne spună precis. De altfel, n-are importanță cit a trecut. Important e că într-o zi mi-a bătut cineva în ușă. Deschid și peste cine credeți că dau? Peste prietenii de la Oradea. Sau, mai bine zis, dau ei peste mine. Dau buzna și mă amenință.

— Vină cu noi, strigă inginerul-șef. Să vezi ce-ai făcut

Mă ascund fuga în camera de alături, cad în transă și-l întreb pe Schopenhauer:

— Spune, bre, să mă duc?

— Du-te, m-a sfătuit Schopenhauer, că n-ai ce pierde.

M-am dus. Ne-am dus cu toții în Ineu, județul Arad, la blocul cu

12 apartamente. Am intrat la parter. Tavanul sta să cadă. Noroc că era sprijinit cu proptele.

— Vezi ce-ai făcut? strigau ei la mine. Rețeta dumitale e de vină.

Le-am spus curat:

— Mă miră. Cu o rețetă asemănătoare, nevastă-mea a făcut o plăcintă grozavă.

M-au luat de acolo și m-am dus direct în comuna Sebiș, județul Arad, la blocul cu 24 apartamente. La parter avea un magazin. În magazin, o pădure de stilpi. De la casă la galantar faci slalom. Copiii, printre stilpi, se joacă de-a v-ați-ascunselea, iar clienții, în proporție de 50%, au pe frunte cucuie de diferite mărimi, cam în dreptul locului unde un om care umblă distrat se lovește de un stilp care stă în drum.

Zic:

— Asta ce mai e?

— Asta e soluție de moment, ca să nu cadă tavanul, la care s-au produs fisuri.

Altul a adăugat:

— Totul vine de la rețeta bucătarului dumitale.

Zic:

— Poate n-ați pus destulă vanilie.

Careva a spus:

— Las-că ajung eu într-o zi pe lumea cealaltă, nu-mi scapă el, bucătarul dumitale, nici mort!

— Da, da, mai adaugă unul. Și mai spune o dată cum îl cheamă pe Louis Quinze asta, că ne răfuim noi! Să spună dînsul ce faci cu plafonul, care stă agățat ca o piftie!

I-am rugat frumos să se liniștească și am căzut repede în transă. L-am chemat pe răposatul bucătar la mine și l-am întrebat ce urmează să facem după una ca asta. Adică după una ca plafonul, care stă ca piftia.

Mi-a răspuns sec. Că după piftie, urmează papară...

Ptiu, cobe!

FĂRĂ CUVINTE

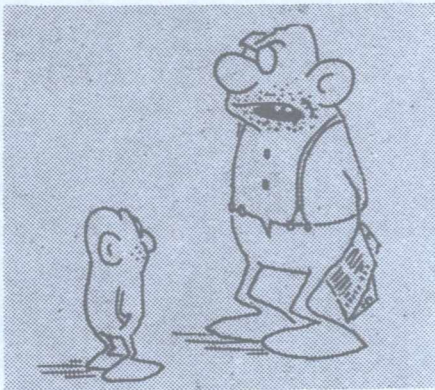
SĂ ZÎMBIM CU PRIETENII DIN:

U.R.S.S.

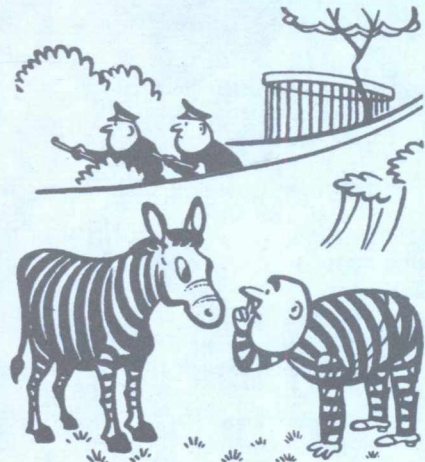
— Din nou se plimbă în timpul lucrului!

R.S. CEHOSLOVACĂ

— Mămica mi-a spus că fumezi...
Nu ai cumva o țigară?

FRANȚA

FĂRĂ CUVINTE

R.S.F. IUGOSLAVIA

FĂRĂ CUVINTE

R. P. UNGARĂ

Cînd soția e la volan...

R.P. BULGARIA

Zeitatea în toate timpurile

R.P. POLONĂ

FĂRĂ CUVINTE

ANGLIA

— Dv. vorbiți englește?

R.D. GERMANĂ

FĂRĂ CUVINTE

Dramă în rai

Sfântul Petru își sorbea la biroul său laptele de dimineață și — folosind un moment mai liniștit — când nici un suflet nu bătea la poarta sa, gindea la situația lui bună. Postul lui era de prestigiu, comod și ferit de riscuri, pentru că greu ar fi putut înfăptui vreo greșeală, cu experiența lui.

Tocmai număra în gând toate aceste cumpătate bucurii, când un heruvim veni tiptil și-i cîntă la ureche:

— Prea Sfinte, cred că se întâmplă ceva nemaiîntilnit aici, la noi. Am descoperit două suflete certate între ele. Două suflete care nu-și vorbesc.

Sfântul întrebă cu indoială:

— Cum așa?

— Nu știu. Dar dacă am priceput bine, este o ceartă care durează încă de pe pământ.

Bătrînul îl privi pieziș, așa că heruvimul întări:

— Sfinte Petre, eu ți-am spus asta fiindcă țin la matală. Și, dacă o fi cazul, să iei niscaiva măsuri. Pentru că eu...

— Lasă! Spune-mi despre cine e vorba.

— Despre sufletele lui Stamate și Dumitraș, care...

— Bine, bine... Acum lasă-mă să mă gândesc ce am de făcut...

Și hotărî să urmărească singur, cazul. Și cele ce le observă, întărîră spusele heruvimului: cînd sufletul lui Stamate era de serviciu la împărțirea mesei, servea pe toată lumea cu bucatele cele mai bune, iar sufletului lui Dumitraș, abia dacă îi arunca pe fundul farfuriei un os fără pic de carne, parcă ar fi fost ospătarul pe care săptămîna trecută îl trimisese în iad. Cînd Dumitraș spunea partea solistică a rugăciunii de dimineață, Stamate refuza să-i facă vocea a doua; iar seara, la culcare, cînd sufletele își urau unul altuia «noapte bună», Stamate nu i-o spunea direct, ci prin intermediul vreunui inger rătăcit pe acolo.

Sfântul Petru se întuneca pe măsură ce observa toate astea. Era limpede că nu era lucru curat la mijloc: dacă cele două suflete se aveau atît de rău, însemna că unul din ele greșise grav față de celălalt. Ce se întîmplase cu ei? Ce dramă îi măcina și azi?

Sufletul lui Stamate se dovedi greu de tras de limbă:

— Sfinte Petre, eu știu că pira e un păcat. Orice mi-ar fi făcut Dumitraș pe pământ, tot nu vreau să încep cu turnătorii.

— Vorbește, suflete. Doar sîntem numai noi doi aici.

— Bine. Să spun. Și eu și Dumitraș eram directori de întreprindere. Într-o zi mi-a trimis spre angajare pe un salariat de-al lui. I-a dat și o scrisoare de recomandare. O țin minte și acum. Știam că n-o s-o uit nici pe lumea asta. «Dragă Stamate — scria el acolo — Angajează-l prin transfer pe Procopie și o să-mi mulțumești toată viața.

E un om drept, cinstit, vrednic... Dar ce s-o mai lungesc? Îi înșira acolo o sumedenie de calități și incheia așa: «...nu l-aș lăsa să plece în altă parte, dar îmi calc pe inimă, fiindcă mă gândesc că îți fac un serviciu prietenesc, trimițîndu-ți spre angajare un element care îți va fi de folos...».

Sfântul Petru nu prea ghicea care era răul în povestea lui Stamate, așa că nu se sfii să întrebe: — Și?

— Și... iartă-mă prea Sfinte, că folosesc cuvinte nepotrivite aici, dar Procopie asta s-a dovedit a fi o mare pramatie. Multe necazuri, dojeni și imputații am îndurat din cauza lui.

— Și atunci de ce ești supărat pe Dumitraș?

— Nu pricepi, Sfinte? Mi l-a trimis mie, ca să scape el de o podoabă ca Procopie.

— Ia stai! Procopie spui?!

Și Sfântul Petru sări ca ars. O neagră bănuială încolțise în mintea lui. Luă registrul sufletelor și — cu degete înfrigurate — deschise la litera P... P... P... Procopie!! Figura acolo, în registrul Raiului, cu intrare în toată regula. Și alături, ca act întărîtor, era prinsă pirdalnică de scrisoare a lui Dumitraș.

Sfântul Petru se lovi cu palma peste frunte, de-i tremură aureola: — Cum de i-am primit în Rai, fără să controlez, și pe Procopie și pe păcătosul de Dumitraș? Era într-adevăr o greșeală de care ar fi ris nu numai ceilalți sfinți din ceruri, dar și omonimul său de pe pământ, Sfântul Simon Templar.

— Dacă află Creatorul de gugumănia asta, s-a zis cu mine. Trebuie să-i trimit în iad pe amîndoi, mai înainte ca Prea Înaltul să afle toată povestea.

Dar rămase deodată țintuit locului: de locul în care stătea, se apropia chiar Dumnezeu. Se ridică în picioare, deși îi tremurau cu o putere greu de stăpînit. Iar cînd Creatorul începu să-i vorbească, negrele lui presimțiri păzură să se adevărească:

— Sfinte Petre, ai aici pe unul, Procopie?

— Recunosc, Doamne.

— E! Am auzit că-i un suflet de nădejde... Așa cel puțin îl laudă unul dintre supușii tăi... Unul Dumitraș... Așa că, ce m-am gîndit? Ia-l pe Procopie asta mai aproape de tine și fă-l ajutorul tău. Ar putea să-ți fie de mare folos. Nu crezi?

Se spune că a doua zi, Sfântul Petru i l-a trimis pe Procopie lui Scaraoțchi, cu o scrisoare de recomandare care suna cam așa: «...nu l-aș lăsa să plece, în ruptul capului... dar vreau să-ți fac un serviciu prietenesc... pentru că este un suflet drept, cinstit, vrednic etc... etc...».

TUDOR MĂINESCU

Criticului X

Cumosc un critic care e-un cărturar viclean,
Făcînd știință pură ori simlînd c-o face
Și-a încărcat stiloul cu roze și cu ace
Și le împarte după un foarte practic plan.

Mai-marilor, desigur, omagiu și elan
Energic susținute cu motivări dibace,
Voi nici nu vă dați seama cît sînt de eficace
Elogiile — acestui Zoil contemporan.

Captați o dată zeli cu vași cumuni de roze,
Dă drumul și la ace în variate doze
Rămînd cu-ndemînare și vise și idei.

Ce cauți tu, ilustre, aici, cu pașii grei?
Rizînd el îmi răspunse: — Deh, «construiesc» și eu...
— Ce «construiești», maestre?

— Cum vezi, în felul meu.

CAUZE... OBIECTIVE

— Am să încerc să vă rezolv hîrtia chiar acum...
— Vai, lăsați! eu pot să trec pe aici în fiecare zi.

FRED GHENEȘCU

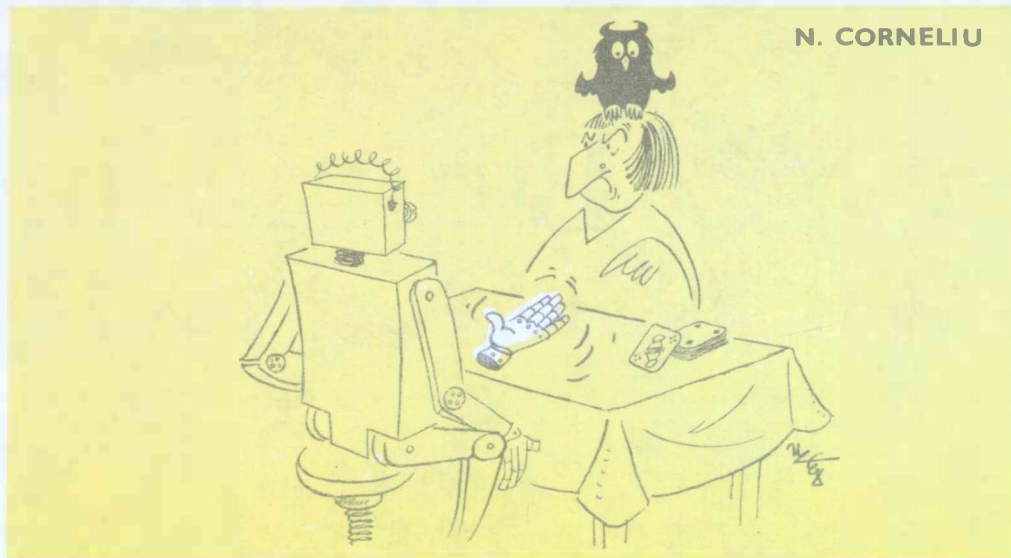
ALBUL PĂTAT

De curind, Industria laptelui din Cluj a făcut o achiziție fericită. A angajat în postul de gestor al ghețării pe întreprinzătorul Ion Albu. Acesta s-a dovedit un salariat foarte activ. Astfel, Industria laptelui din Cluj a făcut un contract pentru achiziționarea cantității de 3750 kg gheață de riu. Contractul l-a încheiat însă cu cetățeanul Ion Albu, care, fiind foarte dezghețat, a furnizat marfa la prețul de 45 lei metrul cub.

Deci, ați priceput. El gestor, el furnizor. Numai că pentru trebură asta, Industria laptelui din Cluj i-a plătit lui Albu un plus de... 130 000 lei. Zicem «un plus», deoarece dacă gestorul Ion Albu ar fi contractat gheața de la silozurile din comune, metrul cub revenea numai la 10,70 lei. Dar el a contractat cu cetățeanul Ion Albu, așa că i-a plătit 45 lei pe metrul cub. Pentru cantitatea achiziționată de Industria laptelui din Cluj, Albu Ion a primit un iceberg de bani: aproape 170 000 de lei! Iar la silozurile din comune, aceeași cantitate ar fi costat doar 40 000 de lei!

Deci, din casieria întreprinderii s-a topit o diferență de 130 000 lei. Ce țî-e și cu iarna asta! Se pierd o mulțime de bani gheață!

T. MIRCEA

N. CORNELIU

— Si acum pentru logodnica mea...

IPROFIL Constanța produce mobilă frumoasă, comodă și avantajoasă. O pot confirma numeroși cumpărători din județul Mehedinți. Ei pot confirma mai ales faptul cel mai avantajos și comod că mobila ocupă spațiu puțin.

Dar, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, după numai câteva zile — uneori nici atât — mobila nu mai ocupă nici un spațiu pentru că trebuie luată pe sus și dusă urgent la medic. Pentru județul Mehedinți medicul de mobilă se numește cooperativa «Pacea» din Turnu Severin. Medicul ăsta tratează el bolile mai simple, ușor vindecabile, dar când pacientul

are nevoie de transplantări de organe sau alte operații, nu-i mai stă în putință să pună pe picioare un mort din naștere. Drept care, de fiecare dată când i se prezintă un asemenea «pacient», lansează semnale de alarmă către IPROFIL. Aici însă toată lumea este ocupată probabil cu nașterea altor morți sau anemici, care se vor îmbolnăvi grav la primul contact cu terenul... de folosință.

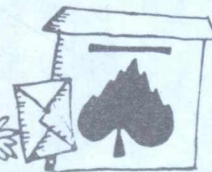
Tovarăși de la IPROFIL, dv. care lucrați cu lemn de diferite esențe, ar fi trebuit să știți că degeaba este lemnul folosit de esență tare, dacă cei care îl folosesc sînt de esență slabă!

Deoarece se pare că niciieri nu se potrivește mai bine ca aici o anumită zicală. Adică, un consumator care ar dori să cumpere mobilă produsă de dv. s-ar putea întreba pe drept cuvînt: «Ce-mi trebuie să mă bag sănătos în pat bolnav?»

TINCA SILVESTRU

URZICO
DE DEPARTEȚI SCRIBU

DRAGĂ URZICO,

Nu de mult am fost la Govora, pentru tratament. Serviciul balneo-medical este foarte bine pus la punct și are la dispoziție tot soiul de aparate complicate, menite să simplifice tratamentele. Asta-i mare lucru! Păcat însă că printre cei puși să se ocupe de bolnavi se află și asistentul Ancăr Nicolae care, în loc să-și vadă de meserie, se ocupă de altele. Folosește compartimentele medicale drept sediu pentru mici petreceri în doi, iar față de unele paciente are o atitudine care le determină să țipe după ajutor.

Serviciul medical-balnear a luat măsuri cu privire la acest asistent. Astfel s-ar fi putut agrava boala. Dar nu a pacienților veniți la băi, ci a asistentului, care a trebuit să plece de la băi...

B. Sandu, Galați

URZICO,

Ce țî-e și cu ciubucul ăsta, mereu capătă noi forme sau alte variante. Uite, de pildă, la Teatrul dramatic din Brașov, la fel ca la oricare altă

instituție publică, garderoba este gratuită. Dar inventivele garderobiere de la teatrul din orașul nostru au găsit o soluție «sui generis», care are un efect sigur și rapid asupra persoanelor care lasă aici, în păstrare, paltoanele sau pardesiile. Au pus pe tejghea o cutie gen pușculiță — frumoasă colorată, atractivă — ca un magnet care invită pe cei care folosesc garderoba să scoată din buzunar cît îi lasă inima și să lasă în casetă ce-au scos din buzunar.

Procedeul vrea să fie subtil, dar în fond este vorba despre o șmecherie evidentă, care funcționează perfect. Ar trebui ca respectivele rafinate garderobiere să pună la loc vizibil un aviz pe care să fie scris: «Noi nu primim bacșiși! Puneți în casetă!»

E și mai igienic!...

Almășanu Nicolae, Brașov

URZICO DRAGĂ,

M-am gândit că n-ar strica să-ți aduc la cunoștință un aspect care ar trebui luat și pus pe un covor de țepi... Sînt unele întreprinderi care — ce-i drept — prelucrează

produsele la timp, le livrează beneficiarilor la termenele fixate, comunică datele respective la minister și apoi urmează în sala mare a fabricii o ședință festivă de producție în cadrul căreia se distribuie laude și aplauze. Bravo!

Dar ce ne facem cu acele întreprinderi care, după ce trec prin toată această gamă de situații, se pomenesc că beneficiarii le returnează produsele datorită faptului că au vicii ascunse sau chiar neascunse, din care cauză nu funcționează...

Un singur exemplu: Uzina de mașini electrice din București s-a pomenit cu o serie de refuzuri din partea beneficiarilor unor motoare electrice, care au făcut «fis!», cînd au fost puse în priză.

Au încercat cei de la uzină să dea tot soiul de explicații ba că-i albă, ba că-i neagră, dar n-au putut convinge pe nimeni. Din toată această discuție s-a tras concluzia că, în ceea ce privește motoarele electrice defecte, hiba era totuși la uzină. Deci de vină e vinovatul!...

I. Vasilescu, Loco

DRAGĂ URZICO,

Cînd primele semne ale iernii care a trecut și-au marcat prezența, cei de la CAP «7 Noiembrie» din comuna Botoroaga, în loc să se avînte într-o discuție aprinsă privind măsurile de protecție a animalelor contra frigului, au lăsat problema la voia întâmplării. Adică și-au spus liniștiți: fie ce-o fi, că pe urmă vedem noi ce-i de făcut. Din păcate n-a mai fost nimic de făcut. Că din cauza gerului, în numai câteva zile, 60 de miei — găsiți fără apărarea convenită — s-au congelat mai ceva ca la «Antrefrig». Deci, zeci de kilograme de lînă și de fripturi au dispărut deodată de pe lista prevederilor.

Să ai minus 60 de miei în inventar nu-i glumă. Vorba ceea, o turmă întreagă lipsă la adresă. Se zice că acest caz a fost viu discutat. Dar mai bine trăiau micii și rămînea moartă discuția!

A. Constantinescu com. Botoroaga, jud. Teleorman

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

IURIE DARIE

MULTUMESC DIN SUFLET REVISTEI
«URZICA» PENTRU STRĂLUCIREA, SPUMA
ȘI VIRULENȚA BINECUNOSUTULUI EI
UMOR. LA MAI MARE!

Fuiva

SENSI- BILITATE

Splendide! Trandafiri în degra-
deuri discret nuanțate, garoafe în-
voalte ca niște tutu de balerină,
delicate frezia, chiar și liliac alb.

La care să mă decid?

Nu prea m-aș decide eu, dar ce
să-i faci! Barem o floare tot trebuie
să-i duc de ziua ei. O floare e un
omagiu. Unde am auzit eu asta?
Mă rog, frumos spus, dar e un
aforism destul de banal. Îmi trebuie
unul mai original, așa cu atmosferă,
dar să nu pară că-mi dau aere. De
unde să-l scot? O să mă inspir din
La Rochefoucauld.

Cită bătaie de cap! Îi duc niște
flori și gata. Dar ce flori? Un buchet
obișnuit, oarecare, n-o să-i facă
cine știe ce impresie. O să-l pună
distrat într-o vază fără apă, sau
indiferentă, o să-l lase într-un vas
laolaltă cu alte flori.

Nu, nu, așa ratez totul. Gestul
meu nu trebuie să treacă neobservat.
Doar vreau s-o cuceresc și primul
pas e hotărâtor.

Biata Mariana nu-mi dă atîta
bătaie de cap. Hm, își bate ea capul
cum să-mi facă pe plac. Unde mai
pui că nici flori nu sînt obligat să-i
duc. Nici nu i-am dus vreodată.
Simpla mea prezență îi ajunge.

Pentru asta am s-o menajez. N-o
să mă descotorosesc de ea brusc,
dintr-o dată, ca să nu-i provoc un
șoc, ci treptat, pînă mă consolidez
dîncocă. Dacă-mi merge. Dacă nu,
retur la Mariana unde terenul e
sigur.

Am cam luat-o razna, în loc să
mă gîndesc ce să iau. Îmi trebuie
ceva uluitor, epatant.

Niște orhidee! Ar fi grozav. Ar
aduce o notă distinsă în noul ei
apartament mobilat cu atîta gust.
Le-ar face o impresie bună și părin-
ților ei. E un domn, ar gîndi ei.
Distins și rafinat. Aș pregăti astfel
terenul să le cer mîna fetei, după
datină, cum se cuvine, ca un bărbat
serios ce sînt.

Cu părinții aș rezolva, cred, mai
ușor. O formulă savant concepută,
cîteva complimente mamei, și... mai
văd eu. Cu ea o să-mi fie mai greu
ceva. Nu prea știu cum s-o iau.
Nu știu ce fire are, ce caracter...
Dar asta nu contează. Dragostea

găsește mijloacele, pentru că sigur
o să-mi fie dragă. Știu destule
despre ea ca să-mi devină dragă.
N-o fi poate atît de bună ca Mariana,
dar în schimb cit de bine-i stă la
volan! Cu cită eleganță și degajare
conduce!

Va trebui să-mi scot și eu carnet
de conducere. Sau nu, mai bine o
las pe ea să conducă. De ce să mai
cheltuiesc bani și pentru asta. O
să aibă și așa destule pretenții și
n-o să am încotro. Va trebui să i le
satisfac cel puțin pînă după nuntă.

Deocamdată ce fac, orhidee nu
sînt și tot nu știu ce să-i iau. Mulți,
mulți trandafiri, ornamentați cu sta-
niol și panglicuțe și înfășurați în
celofan lucios, străveziu.

Un dar generos. Să vadă că deși
n-am carnetul ei de CEC sînt totuși
larg, culant.

Dar cum duc cogeamite coș în
brațe? Nu-i distins. Să i-l trimit cu
omul de la florărie. Asta ridică
prețul. Nu-mi convine.

Apoi n-ar fi exclus să-i trimită
și altul un coș cu flori. Are destui
adoratori. Să riște ei!

Bine, bine, vreau, nu vreau, o
floare tot trebuie să-i duc. O floare?
Bună idee. Și convenabilă. Una
singură. Un mesaj discret al inimii.
Și pe asta am auzit-o undeva. Unde?
N-are importanță. Destul că ea va
ști să aprecieze gestul.

Cit, 5 lei un fir?

Nu, prea mult, nu pot. Nu-i
bună ideea. Auzi flori! Păi, astea-s
conformisme. Un om modern este
un nonconformist.

O felicitare, o simplă felicitare,
asta trebuie! O fi și asta un soi de
conformism, dar e cel puțin avanta-
jos.

Gata! Nu-i mai trimit flori. Îi
trimit doar cartonașul cu citatul
celebru și o inimă sinceră la picioare..
Adică ia stai... De unde iau carto-
nașe? Să caut și cartonaș acum?
Cine știe cit mai costă și astea...

Ce fac, domnule?... Aa! Am
găsit! Îi dau un telefon și-i spun
citatul!... E civilizată, modern și
original! Bine că tocmai am o fișă
de 25 de bani și... adică lasă că-i
dau mîine de la birou...

STELA HARUTUNIAN

— Tot accident?
— Nu. Pe mine m-a felicitat Urzica!

MEZELURI LA PURTĂTOR

Era noapte. O noapte scaldată într-o ploaie torențială, însoțită pe alocuri de descărcări electrice. Între o răpăială și două trăsnete, operau trei afumători de la fabrica de mezeluri a IAS «30 Decembrie», județul Ilfov. Operația era dificilă fiind o operație de transplantare a unor organe și produse, din fabrică în afară. Era vorba de cîrnați de porc afumați și neafumați, salam «Poiana», «Italian», «București» etc., mușchi filé. — fie mai gras, fie mai slab — și alte multe asemenea soiuri de mezeluri în valoare de mii și mii de lei. Interesant că fenomenul de respingere nu intervenea în nici un caz, așa că cei trei bravi șoferi transportau pentru primitorii numărul trei, adică pentru plasatori, produsele ce fuseseră transplantate. Iar cei trei plasatori repartizau roadele operației în trei localități: Jilava, București și Giurgiu.

Acest gen de operații a mers o vreme, pînă cînd s-a observat că aceste transplantări fortifică, e adevărat, un mic număr de persoane, dar provoacă leziuni grave în corpul fabricii de mezeluri. Așa că, în cele din urmă, echipa de «chirurgi» a fost înlăturată și transplantată din fabrică nu în afară, ci tot înăuntru.

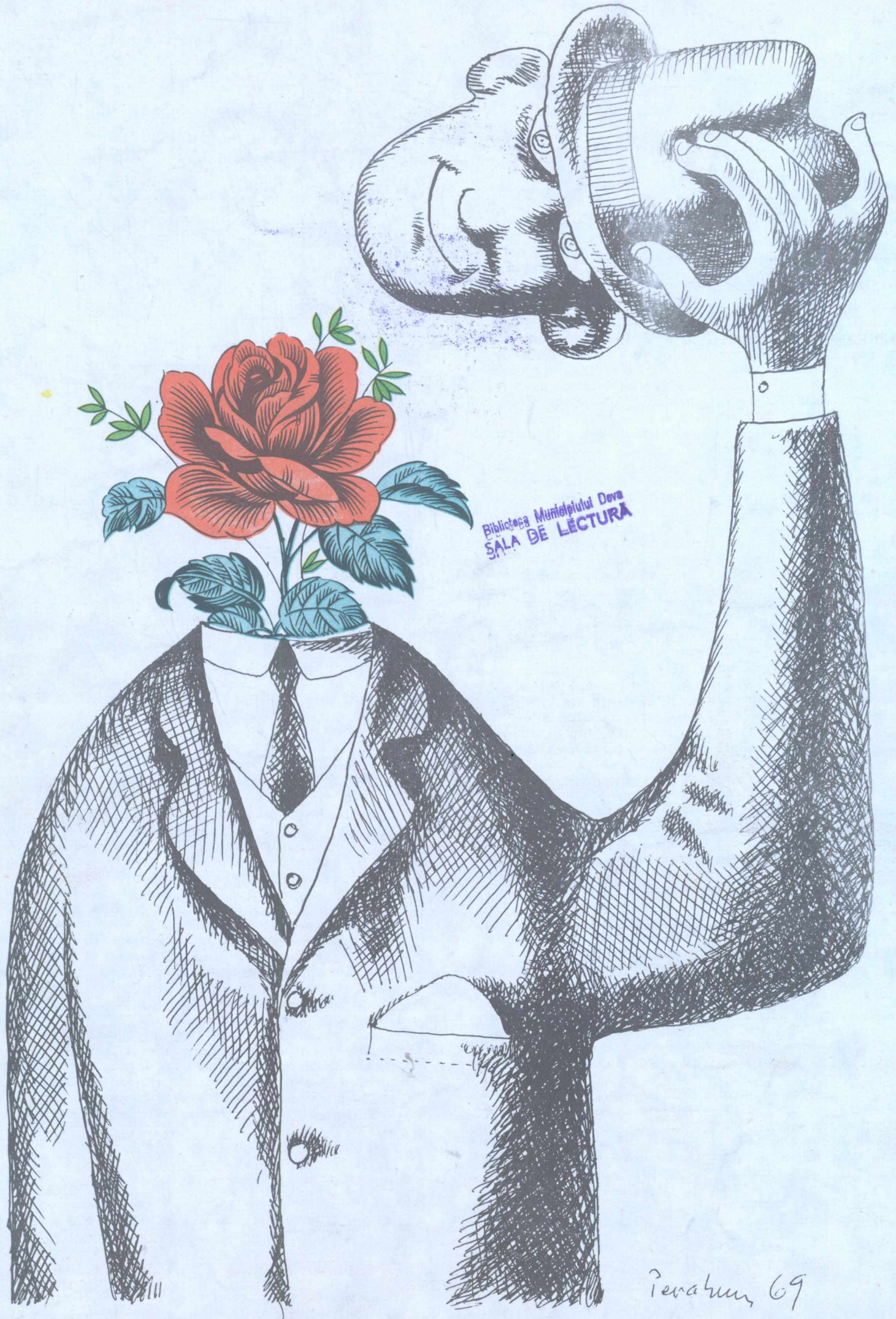
Se pare că fenomenul de respingere se va manifesta după vreo cîțiva ani.

I. VASILE

„URZICA”

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

Perahim 69